

veno a neuvedli žádné okolnosti, ze kterých by bylo lze usuzovati, že tehdejší prodávatel, Karel H. jim mlčky (§ 863 obč. zák.) takové právo udělil. Také nelze usuzovati na vůli žalobcovu, přiznati žalovaným toto právo, z toho, že při koupi svého domu musel o tom vědět, že okna sousedního domu žalovaných vedou, pokud se týče se otevírají na jeho parcelu čís. 153 a že se z počátku proti takovému otvírání oken nebránil, neboť tímto pasivním chováním žalobcovým mohli žalovaní nabýti nanejvýše jen držby dotyčného práva (§ 313 obč. zák.).

Čís. 12650.

Jde o náležitý způsob odevzdání prohlášením podle § 428 obč. zák., bylo-li zcizené zboží uskladněno v místnosti, jejíž vchody byly opatřeny tabulkami, že zboží jest vlastnictvím nabyvatele.

(Rozh. ze dne 27. května 1933, Rv II 738/31.)

Žalovaná firma vedla proti manželům Karlu a Aloisii B-ovým exekuci na surové kůže. Žalobce domáhal se žalobou, o níž tu jde, nepřístupnosti exekuce, tvrdě, že mu k zabaveným kůžím přísluší vlastnické právo, ježto dne 2. dubna 1931 uzavřel s Karlem B-em smlouvu, kterou mu svěřil nákup surových koží všeho druhu výhradně na svůj účet s tím, že Karel B. bude povinen zboží pro žalobce nakoupené ve zdravém stavu uskladniti a pojistiti a že zboží to bude výhradním vlastnictvím žalobcovým, v důsledku čehož nakoupil Karel B. veškeré vybavované svršky výhradně z peněz žalující strany a uskladnil je v sušárně ve skladištích, jež zevně i uvnitř byla označena tabulkami, že uskladněné zboží jest výhradním vlastnictvím žalující firmy. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Podle zjištění nižších soudů nakupoval Karel B. podle smlouvy se žalující firmou za peníze mu k tomu účelu žalobkyní dané pro ni kůže, které pak uschoval ve skladišti, jehož jednotlivé vchody byly opatřeny tabulkami, že zboží v místnostech se nalézající jest vlastnictvím firmy R. v B. (žalující strany). Nižšími soudy nebylo zjištěno, zda Karel B. nakupoval kůže ve vlastním jméně či jako plnomocník žalobkyně, leč lze se obejít v souzeném případě bez toho zjištění. Vystupoval-li Karel B. při nákupu jako plnomocník žalobkyně, byla by podle § 1017 obč. zákona vznikla tím založená práva a povinnosti žalobkyni a prodávatelům, nikoli Karlu B-ovi jako zmocněnci; nevystupoval-li jako příkazník (zmocněnec) žalobkyně, nýbrž jednal s prodávateli vlastním jménem, šlo by o tak zvanou tajnou plnou moc, o právní poměr, jenž pro obor práva obchodního jest upraven v předpisech čl. 360 a násl. obch. zák. o jednání komisionáře. Vzhledem ke skutkovému ději, jak byl zjištěn nižšími soudy, není třeba řešiti spornou otázku, zda a za jakých podmínek v takových případech jednáním komisionáře nebo jiného ne-

přímého zástupce nabude vlastnictví ke koupeným předmětům přímo příkazce (komitent), či nejprve příkazník (komisionář), který je pak teprve dalším úkonem na onoho musí převést, neboť, i když se má za to, že vlastnictví ke kůžím, o něž jde, nabyl původně Karel B. a že se vyžadovalo, by je zase vlastnický odevzdal žalobkyni, byl tento předpoklad splněn, poněvadž nižšími soudy zjištěný skutkový děj zahrnuje v sobě všechny náležitosti prohlášení podle § 428 obč. zák. (constitutum possessorium), při němž se nevyžaduje jako při odevzdání znamením podle § 427 obč. zák., by prodaná věc byla opatřena znakem, z něhož každý může zřejmě poznati, že věc byla někomu jinému přenechána, nýbrž zde stačí, když dosavadní držitel způsobem prokazatelným dá na jevo svou vůli, že bude budoucně držeti věc jménem přejímatele. Pokud zákon žádá, by se tak stalo způsobem prokazatelným, znamená to jen tolik, že nestačí snad pouhá ústní úmluva mezi čtyřma očima, již nelze přezkoumávat, nýbrž že se vyžaduje, by ujednání stran, je-li toho třeba, mohlo býti proti každému prokázáno tak, by nezůstavovalo žádných pochybností a by nebylo lze se obávati žádného zatajení nebo zlého úmyslu, jímž by bylo uškozeno někomu jinému. Svou vůli, že bude koupené kůže držeti jménem žalující firmy, projevil Karel B. tudíž prokazatelným způsobem, uskladniv kůže v místnosti, jejíž vchody byly opatřeny tabulkami, že kůže jsou vlastnictvím žalující firmy. Platný titul k nabytí vlastnictví tkví jednak v kupních smlouvách uzavřených Karlem B-em s třetími osobami byť i vlastním jménem, ale přece z příkazu žalobkyně a na její účet, jednak ve smluvním poměru mezi žalobkyní a Karlem B-em, směřujícím k nabytí vlastnictví pro žalobkyni. Právní základ žaloby podle § 37 ex. ř. jest proto opodstatněn tím, že žalobkyně prokázala i platný nabývací titul k nabytí vlastnictví, i právně náležitý způsob odevzdání prohlášením podle § 428 obč. zák.

Čís. 12651.

Převedli-li rodiče pozemek, jež se zavázali dáti dceři věnem, na třetí osobu, načež si dcera vymohla proti rodičům rozsudek na zaplacení peněz jako protihodnoty za pozemek, zanikl původní závazek k vydání pozemku a to i proti přejímateli pozemku. Závazek postupitele pozemku zaplatiti peněžitou protihodnotu, vzniknuvší teprve po odevzdání pozemku přejímateli, nepřešel (§ 1409 obč. zák.) na něho. Zaniklý nárok dcery na odevzdání pozemku nemohl proti přejímateli obživit ani tím, že dcera nemohla vydobýti svou peněžitou pohledávku na postupitelích.

(Rozh. ze dne 27. května 1933, Rv II 149/32.)

Manželé B-ovi postoupili v srpnu 1930 žalobcům pozemek, jež dali asi před sedmi lety do užívání své dceři, žalované, a jež prý se jí zavázali dáti věnem. Pro porušení této smluvní povinnosti žalovala (spor